

LBRIS

We know
books

DIVINUM
MYSTERIUM
TIBERIU FORIS

ILUSTRĂȚII:
CLAUDIU SPASICI

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE.....	5
CUVÂNTUL GRAFICIANULUI.....	7
DIVINUM MYSTERIUM.....	9
ZORI DIN ZĂRI.....	33
CÂND TOAMNA NE TRANSFORMĂ.....	35
IUBIREA DINTRE NOPTI.....	38
UN SUFLET ÎN OGLINDĂ.....	41
IUBIREA.....	44
SIMȚURI... ..	47
SUNT UN ATOM.....	50
ZÂMBET ȘI CREDINȚĂ.....	52
ZEIȚA DE SMARALD.....	54
DE-AI FI... ..	57
SUNT UN COPAC... ..	60
APĂ ȘI PIATRĂ.....	62
LACRIMI DE SFINȚI.....	64

ROTIT PRIN VREMURI	67
GRĂDINAR.....	68
SUB SEMN DE INIMĂ ȘI CRUCE	70
FIU DE LUNĂ ȘI DE SOARE.....	72
MERGI CU DUMNEZEU!.....	74
FÂNTÂNA.....	76
DOAR PRIN SUFLET.....	79
DĂ-NE, DOAMNE!	80
UNIVERSUL.....	82
CE IARNĂ... ..	84
AI APOCALIPSEI REGI.....	86
AZI, LUMEA.....	89
ÎNTR-UN TIMP.....	92
POVESTE	93
FUG ÎN VIS.....	95
DASCĂLUL.....	98
E LUMEA... ..	101
SOARE, LUNĂ, STELE ȘI PĂMÂNT.....	104
SOARELE ȘI LUNA.....	107

CUVÂNT ÎNAINTE

Această carte a apărut ca urmare a preocupărilor pentru simboluri și influența acestora asupra existenței noastre.

Numerele, Divinitatea, Lumina, Energia, Elementele Naturii, Timpul, Iubirea, Sufletul se înșiruiesc în versuri de-a lungul celor 33 de poezii, număr simbolic, de asemenea – vârsta lui Iisus...

Versuri care exprimă trăiri și care cântă, așa cum trebuie să cânte poezia – prin și despre sentimente, au fost ilustrate într-un mod inedit, magistral de către Maestrul Claudiu Spasici.

Într-o lume din ce în ce mai nebună, care se depărtează de credință, de sentimente și de adevăr, care se îndepărtează de Om, am încercat să re trăiesc normalitatea, sau măcar să o expun celor care mai doresc sau mai pot să o vadă și să o accepte. Lumea de astăzi consideră sentimentele drept slăbi-ciuni, iar bunătatea drept prostie... Este o lume a libertății și egalității, departe de sensurile reale ale acestor concepte.

Am trecut prin istorie, prin credință, prin timp, dar, mai ales, am încercat să trec prin Suflet.

Poezia de titlu este încercarea mea supremă de a așterne pe hârtie simbolistica numerelor. Este Lucefărul meu! Nu ca poveste, ci ca înșiruire a numerelor ce ne afectează Sufletele.

Mulțumesc recenzorilor acestui volum de versuri: prof. univ. dr. **Maria Popescu**, prof. univ. dr. **Radu Iovănaș**.

Mulțumesc Editurii Creator și tuturor celor care au citit și apreciat poeziile pe pagina personală <https://www.facebook.com/tiberiu.foris> și m-au încurajat să continui și să public ceea ce simt și ceea ce scriu.

Soare în Suflet!
Al dumneavoastră,
Tiberiu Foris

CUVÂNTUL GRAFICIANULUI

Încep, așa cum se cuvine, prin a-i mulțumi autorului pentru această oportunitate, pentru încrederea acordată și pentru privilegiul oferit în interpretarea vizuală a versurilor sale. Dincolo de exegeza criticii literare (al cărui domeniu mi-e complet străin), aș vrea să spun câteva cuvinte despre experiența directă a lecturării acestor poezii și, în special, despre puterea lor de transfigurare a realității prin crearea unei punți de legătură între rațional și spiritual.

Și, pentru că nu mă pot exprima decât în limbaj plastic, voi spune că această punte de legătură îmi apare sub forma unei oglinzi, dar o oglindă dublă: una care descrie Realitatea prin cuvinte (semantic) și cealaltă care oglindește (convertește) semnificația lor în imaginea arhetipurilor eterne ale sufletului. Astfel, ilustrația mea poate fi văzută ca un fenomen de conversie. Un mod de reprezentare care, în Renaștere, era atribuit „spiritului fantastic” (*phantastikon pneuma*) și era considerat cel dintâi trup al sufletului, în care se formează „viziunile și imaginile”.

Cu bucurie și grațitudine!
Al Dumneavoastră,
Claudiu Spasici

1.

DIVINUM MYSTERIUM

Lumea noastră, lumea toată,
de simboluri guvernată,
prin clepsidre-și curge timpul
când rotește-n Cer Pământul.

Și, jucând dramatic rol,
poartă numărul simbol,
soarta-n sens numărător,
crescător, descrescător.

Iar o soartă-n legea ei,
guvernată-n Cer de zei,
trece timpul netrecut
prin finalul de-nceput.

Numărând timpul ceresc
lumi se trec, nu se opresc,
învârtind ca la-ntâmplare
veșnicia trecătoare.

Tot ce suflă pe Pământ
este duh, din Duhul Sfânt,
cu necaz și cu iubire,
prins în știre ori neștire.

Când ne pare că sfârșește
orice Suflet se sfințește
și, sub Lună ori sub Soare,
Templul Sfânt e-n fiecare.

Vreme rea, vreme senină,
cifre sfinte dau Lumină,
vreme vine, vreme trece,
rece, cald și iarăși rece.

Vremuri bune, vremuri grele,
tot ce-i dat e scris în stele,
totul are drept știință
Sufletul, Țară și Credință.

Lumea noastră, lumea toată,
de simboluri guvernată,
ne străbate-n vremuri timpul,
unind Cerul cu Pământul.

Timpul curge, pic cu pic,
de la zero, un nimic,
și-n simboluri totul trece,
cu final de trei plus zece.

Totul curge, pic cu pic,
înspre zero, spre nimic,
dar, prin dragoste și mit,
se transformă-n infinit!

*

Unu este în iubire
prim simbol de fericire,
un altar slujit mereu,
închinat spre Dumnezeu.

**

Un duet îmi cântă-n stele
pe-un abac de rândunele,
cânt purtat prin lumea mare,
cu un vers fără uitare.

Și, în vals rotit îmi vine,
printre pași dansați cu tine,
doi unindu-se prin noi,
Rai clădind, doi câte doi.

***

Un triunghi de fericire,
trei silabe din iubire,
inimii îi dau culoare
dorului ce-n Suflet doare.

Trei suflări îmi dau ființă
în triedru de credință,
Universul prins în Eu,
Dragoste și Dumnezeu.

Și mă-înalt spre libertate
și mă rog în tot și-n toate
cu iubire și credință,
Trinității prin ființă!

****

Patru zări îmi dau de știre –
lumea prinsă e-n iubire,
pașii către nemurire
duc din Nord spre fericire.

Înspre Sud, cu calde șoapte,
merg prin zi, visez în noapte,
trec prin greu, plutesc prin bine,
flori plantez în drum spre tine.

Cu necaz ori fericire,
plin de dor și de iubire,
stelele mi-au călăuzit
drumul către Asfințit.

Plin de zâmbet ori tristețe
zori de zori îți dau binețe,
sentimente dând culoare
Răsăritului de Soare.

*****

Degetele-ntr-o povață,
zi de zi, de dimineață,
te iubesc și te răsfață,
peste plete, peste față.

Te miros în prag de seară
dus din iarnă-n primăvară,
adiind parfum de vară
spre o toamnă-n fum de ceară.

Văd în tot și văd eu bine
doru-n Suflet, dor de tine,
sentimentul prins în floare,
al tău zâmbet de culoare.

Și te gust, gheață și jar,
în pelin și în nectar,
în dulceață și amar,
și îmi ești necaz și dar.

Iar în lumea, de-i să fie,
glasul tău e simfonie,
susur blând de apă vie
ce îmi cântă numai mie.

*****

Toate știi, dar n-am habar,
soarta-i plânset în zadar,
dată-n bobi, rotită-n zar,
prinsă-n dar, sfințită-n har.

Într-un cub, față cu față,
șase vise mă răsfată,
mă sfădesc și mă învață,
timp rotind, creând viață.

Șase zile lucrătoare,
șase pași pe o cărare,
șase stele căzătoare,
mă conduc spre sărbătoare.

Fără de regret și vină,
dintr-un colb udat în tină,
omul s-a născut să vină
din Creația Divină.

Cu frecvențe-n vremuri joase,
Speriați, închiși în case,
oameni vii, voințe rase,
tac umili și țin de șase.

Iar în vremuri de unire,
cu altoi de fericire,
strig spre cer și dau de știre
șase strofe de iubire.

*****

Șapte nori în joc pe cer
desenat-au dimineața,
risipind din Suflet ceața,
șapte trepte spre mister.

Șapte îngeri strânși în zbor,
în sclipiri sub cer cu Soare,
într-o muzică ce doare,
s-au unit plângând în cor.

Șapte raze stau să-mi vină
înspre Suflet cu iubire,
să-mi aducă fericire,
prin cunună de Lumină.

Sfeșnicul cu brațe șapte
Luminează-n arte prinse,
șapte candelă aprinse
de minuni rostite-n șoapte.

Șapte zâmbete pictate,
în alb-negru colorate,
se unesc rotit în toate
prin virtuți și prin păcate.

Șapte zile-mi cântă-n șoapte,
plin de gânduri, plin de fapte,
plin de dor, plin de păcate,
zi de zi, noapte de noapte.

Între urlate și șoapte,
peste zi și peste noapte,
vremurile trec departe,
câte șapte, câte șapte...

*****

Optul, piatră și eter,
infinat privind spre cer,
o coloană-i de mister,
înger prins în zbor de fier.

Lumea toată e o floare
înflorind, creând culoare,
ce renaște pe când moare
din sămânța roditoare.

Optul e o sfântă cheie,
e simbolul de Femeie,
verticalul infinit,
dragoste fără sfârșit!

Două cercuri suntem noi
și-mpărțim, doi câte doi,
lumea-n cânturi noi și vechi,
în iubiri, perechi, perechi.

Printre ură și iubiri
opt în lume fericiri,
Evangheliile ne-au spus,
cuvântate de Iisus.

